

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Застосовуйте віру і працюйте разом з місіонерами

На жовтневій генеральній конференції 2012 року, Президент Томас С. Монсон оголосив про зниження віку початку служіння на місії повного дня до 18 років для юнаків і до 19 років для дівчат. Він сказав, що “кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння—це обов’язок священства—обов’язок, виконання якого Господь чекає від вас, кому було так багато дано” (*Ліягона*, листопад 2012 р.). Через деякий час ми дізналися, що вже в перші дні після конференції сотні молодих людей захотіли служити на місії.

Це рішення означає добровільне бажання присвятити півтора-два роки служінню Богу і людям, іноді в дуже важких умовах. “Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи” (УЗ 4:3). Небесний Батько благословляє місіонерів силою Святого Духа, міцним свідченням щодо вічної істини і любов’ю до інших, що надає їм сили бути вірними небесними посланцями у проповідуванні євангелії Ісуса Христа. У місіонерському житті на них чекає багато випробувань, але, незважаючи на труднощі, вони намагаються

наслідувати приклад Спасителя не тільки на словах, а також у діях. Майже усі члени Церкви дізналися про євангелію завдяки місіонерам. Те ж саме сталося і з нашою сім’єю.

У 1994 році ми, як і багато інших сімей у нашій країні, переживали не найкращі часи. Холодним темним січневим вечором ми з дружиною поверталися додому дуже сумні—нам не вистачало грошей і продуктів харчування. І найголовніше, що в той час ми повністю втратили надію на краще майбутнє... Нас зупинили двоє молодих людей. Сказавши, що вони місіонери Церкви Ісуса Христа, молоді люди запропонували поділитися знанням про євангелію і Церкву. Нам сподобалися добрі обличчя цих молодих людей. Вони випромінювали світло. Ми відразу відчували довіру до них і запросили їх додому. Це були старійшина Рінкер і старійшина Кауч. Так почалося наше знайомство з місіонерами, Церквою, Священними Писаннями і всіма дарами й благословеннями нашого Небесного Батька. З бесід ми дізналися про Книгу Мормона і про те, що кожному з нас обіцяно спасіння через спокуту Ісуса Христа, Його мир і Його любов. З того часу надія знову увійшла до наших

серцець та у наш дім і ніколи вже не залишала нас.

Після кількох зустрічей ми почали молитися й отримали свідчення про істинність Книги Мормона. Невдовзі ми вперше відвідали причасні збори. Незважаючи на те, що в орендованому місіонері приміщенні був ремонт і все довкола виглядало необлаштованим і незатишним, нам відразу ж сподобалося в Церкві. Було багато запитань, але Дух свідчив, що істина—тут! Поступово ми отримали відповіді на наші запитання за допомогою Писань і місіонерів. 8 травня 1994 року мене охрестив старійшина Рінкер, а 23 липня я мав привілей охрестити мою дружину, оскільки на той час я вже отримав Ааронове священство і був висвячений в чин священника. Таким чином ми стали членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Через десять років після нашого хрищення ми почули історію від старійшини Рінкера про той день, коли ми зустрілися з місіонерами.

У 1994 році Новосибірськ, де відбулася та зустріч, був відкритий для проповідування євангелії і відносився

**Старійшина
Юрій Гушин,
територіальний
сімдесятник.**

до Російської Московської місії. Президент місії дозволив місіонерам під час сильних морозів не виходити на вулицю, а залишатися вдома і вивчати Писання і російську мову. Той січневий день видався дуже морозним, місіонери були вдома і займалися своїми справами, але відчували сильне бажання вийти на вулицю, щоб знайти зацікавлених Церквою. Потім вони стали навколішки і молилися. Дух підказав їм піти проповідувати. У той морозний день ніхто не хотів зупинятися і говорити з ними, всі намагалися скоріше дістатися до теплих домівок. І лише ми, як розповів старійшина Рінкер, заговорили з ними. Того вечора вони знайшли нас!

Ми часто згадуємо ту зустріч. Молитва, щире бажання двох молодих людей служити і ділитися євангелією змінили все наше життя, життя наших дітей та онуків. Ми безмежно вдячні їм за це.

Кожен з нас має свою історію про першу зустріч з місіонерами. Кожен з нас був благословений Небесним Батьком, коли Він надіслав нам своїх посланців. Ми дуже вдячні всім місіонерам, які заради місії багато чим жертвують, залишаючи свої сім'ї, домівки, навчання та їдуть по всьому світу і присвячують частину свого життя вірному служінню Господу.

23 липня 2013 року на Всесвітніх зборах навчання

провідництва Президент Монсон і апостоли Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів звернулися до нас з особливим посланням—допомагати місіонерам повного дня: навчати та зміцнювати активних членів Церкви, повертати малоактивних, шукати нових людей. Я свідчу, що робота зі спасіння—це робота Бога, і Президент Монсон надихає нас присвячувати більше часу і зусиль: “Час членам Церкви і місіонерам зібратися разом, працювати разом, трудитися у Господньому винограднику, приводячи душі до Нього ... Він допомагатиме нам у нашій праці, якщо ми будемо діяти з вірою, виконуючи Його роботу”. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Любити—значить діяти

Василь Пігулевич, перший радник у президентстві Київського Українського колу

У червні цього року президентство Київського Українського колу на своїх зборах вивчало всі сюжети Всесвітнього навчання провідництва “Зміцнення сім'ї та Церкви за допомогою священства”. Наші серця особливо зворушив сюжет про надихаючий приклад служіння старійшин, членів президентства сімдесятників Л. Уїтні Клейтона та Крейда К. Крістенсена. Він спонукав нас спрямувати наші серця і зусилля до окремих родин і членів приходів, до яких ми належимо.

Після багаторазового перегляду і обговорення сюжету “Служіння” президентство

нашого колу та члени Вищої ради священства на зборах виконавчого комітету священства вирішили, що один четвер кожного місяця замість зборів ми відвідуватимемо сім'ї і братів, які не часто приходять до Церкви.

Перший досвід служіння показав, що це дуже ефективний метод служіння. Він допомагає нам налагодити більш тісні і довірливі стосунки з малоактивними членами Церкви та дає можливість ефективніше служити їм і духовно підтримувати. Як зазначалося на навчанні, коли ми будемо говорити не тільки про любов, але й проявляти її щодо конкретних людей, то зможемо стати більш досконалими руками Господа у виконанні Його роботи зі спасіння. ■

Особлива молодіжна конференція

Юрій Сліпак, Київський Український кіл,
Харківський приход

Благословення від Небесного Батька приходять до нас в різних формах. Для мене таким благословенням стала можливість взяти участь й допомогти в організації особливої молодіжної конференції (ОМК) для молоді віком від 14 до 18 років, що відбулася в Буковелі, Україна, з 12 по 16 серпня.

Цього року всі молодіжні конференції проходили в новому форматі, з яким нас ознайомили в лютому цього року кілька літніх місіонерських пар, які проводили навчання для організаторів. Урахувавши всі зміни, ми взялися за справу. Були покликані радники, координатори та подружня пара, яка керувала всією конференцією. Ми з дружиною мали честь служити в цьому покликанні.

Я не знав, що вийде в результаті об'єднаних зусиль, але те, чого ми були свідками, перевищило наші очікування. Я насправді відчув, що цією конференцією керував Сам Господь. Я бачив Його руку у всьому, що відбувалося. Було ясно, що в якісь моменти ми б не змогли досягти мети без Його допомоги. Безумовно, Він був з нами!

Починаючи з прибуття учасників, а потім день за днем, все йшло чудово. Неодружена доросла молодь, яка була радниками в групах учасників конференції, з першої ж зустрічі потоваришувала з ними. Ця молодь усвідомлювала важливість свого покликання і відповідальність, покладену на них. Вони виявляли любов і

терпіння до кожного учасника, і це приносило їм багато радості.

Юнаки та дівчата були готові до своїх внутрішніх змін, і на четвертий день конференції сталося те, чого не можна описати словами. Все мирське зникло, залишилася чиста посудина, яку треба було заповнити важливими знаннями, цінним духовним досвідом—усім тим, що допоможе гідно пройти свій земний шлях й повернутися в присутність нашого Небесного Батька. В той день всі мали одягнути недільне вбрання. Вранці кожна група навчала якусь іншу групу. Вони говорили про Спасителя, Хто Він є для кожного з нас, що означає для нас Його спокута, як ми можемо більше дізнатися про Нього. Це посприяло гарному настрою, що відчувався весь день.

Завдяки шоу талантів можна було побачити, наскільки талановитою є наша молодь, а музичний виступ дав змогу всім учасникам відчутти сильний вплив Святого Духа. Нам з дружиною

**Цим все
казано!**

**Ми щасливі
бути разом.**

Нам є чому радіти.

була надана можливість звернутися до учасників конференції з надихаючими словами. Ми говорили про те, як важливо “стояти на святих місцях”, чому потрібно створювати сім’ї, як зміцнювати приходи. Місія—ще одне святе місце, про яке ми згадали у виступі. Наші серця були зворушені, коли ми дивилися відеосюжет про те, як молодь по всьому світу відкриває конверт зі своїм покликанням. Кожному юнаку або дівчині Господь готує особливе місце для служіння на місії, і Він також очікує, що вони будуть там. Я бачив сльози на очах не тільки у сестер, але й у братів—багато хто запалав бажанням поїхати на місію і служити Господу. Ще одне святе місце—це храм. Президент Київського Українського колу Кирил Похилько поділився з молоддю своїми думками про те, чому храм є таким важливим. На останньому слайді нашої презентації була картина, яка ілюструє Друге пришествя і на якій зображений воскреслий Господь. Мені в той момент було важко говорити—настільки Дух переповнював мене. Я бачив, як Він також зворушив серця наших молодих братів і сестер, можливо, чиесь серце вперше.

Після цієї зустрічі всі пішли до своїх груп, щоб поділитися власними свідченнями. А на наших координаційних зборах після відбою лідери груп ділилися своїми думками і почуттями. Усі ми об’єдналися в той день під сильним впливом Святого Духа. Багато хто відчув зміну серця, про що говорив Мосія (Мосія 5:2): “І вони всі заволали в один голос, кажучи: Так, ми віримо всім словам, які ти сказав нам; і ми знаємо також про їхню надійність і істинність, через Духа Господа Вседержителя, Який

звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро”. Наступного дня під час сніданку я чув від багатьох юнаків про їхнє рішення поїхати на місію, багато сестер також поставили собі за мету служити Господу на місії повного дня.

На п’ятий день конференції, в рамках проекту служіння, наша молодь навчалася мові жестів, яка використовується для спілкування з глухоніми людьми. Було дуже помітно, що молодь стала вже іншою, вони сяяли від того, про що дізналися. Дух заповнив приміщення, коли всі встали і заспівали гімн-свідчення “Я знаю, Ти живий” мовою жестів.

На одному із заходів до мене підійшла дівчина і сказала, як змінилося її життя завдяки

Нам є про що поговорити.

конференції. Вона плакала, згадуючи, що не хотіла їхати до Буковеля. Вона була малоактивною і розповіла, що якби не провідники та батьки, які наполегливо рекомендували їй поїхати, вона б не приїхала. Зараз в її життя приходять все більше і більше світла. Вона вже не уявляє свого життя без Церкви. Молода жінка отримала безцінний дар—свідчення від Духа, і тепер вона знає, де має стояти!

Після повернення додому ми продовжували помічати зміни в серцях нашої молоді. У першу ж неділю у Київському Українському колі молодь майже в усіх приходах ділилася свідченнями. Вони також зібралися разом, щоб піти до храму та служити там, аби ще раз висловити подяку Господу за благословення, які вони отримали. Соціальні мережі були заповнені захоплюючими повідомленнями про почуття, що переповнювали їх.

Особлива молодіжна конференція духовно зміцнила багатьох, допомогла знайти свідчення, для когось вона стала місцем прийняття важливих рішень, як наприклад, служіння на місії чи повернення до активності. А для мене ця конференція—ще один доказ того, що Бог живий, Він керує Своєю Церквою тут, на землі. Він наглядає за нами і допомагає в усьому, що є правильним. Його любов до нас є безмежною і кожен може відчувати її. Ми стали цьому свідками. У ті дні для всіх нас, хто брав участь у конференції, не було більш святого місця на землі, ніж те, де ми були.

Будь ласка, прочитайте кілька відгуків, і ви також зможете відчувати чудовий дух цього заходу.

Маргарита Мартиненко, Київський кіл, Оболонський приход: Я стала членом Церкви лише рік тому, і це була моя перша конференція. Я дійсно хотіла приїхати сюди і познайомитися з іншими хлопцями і дівчатами, щоб зміцнитися у вірі і навчитися чогось завдяки їхньому прикладу. Як і казали провідники, які запросили мене взяти участь у цьому заході, я відчула сильний Дух—це було приголомшливо! Я отримала міцне свідчення щодо істинності

нашої Церкви. Все було організовано як найкраще. Почувши музичний виступ, я не змогла стримати сліз. Всі уроки і духовні настанови подарували мені незвичайний духовний досвід, який я навряд чи змогла б отримати десь в іншому місці. Я була вражена вечором свідчень. Було відчуття, що за моєю спиною стоїть Ісус Христос. Я щиро вдячна нашим провідникам за те, що вони підтримують нас і допомагають зміцнюватися Духом.

Богдана Рібенчук, Українська Київська місія, Івано-Франківська філія, місто Верховина: “Конференція була дивовижною!

Я дізналася багато чого нового, краще зрозуміла план спасіння, отримала духовний досвід і зустріла нових друзів. Як це чудово, коли так багато членів Церкви збираються разом! Але головне благословення—це те, що я мала змогу змінитися і стати краще. Коли я повернулася додому, я стала частіше читати Книгу Мормона, молитися і намагатися виконувати всі заповіді. Я дотримуюся усього сказаного вище й до цього дня. Тепер разом зі мною часто присутній Святий Дух, хоча раніше це була рідкість”.

Анна Сьєдіна, Українська Київська місія, Одеса, Суворівська філія: “Оскільки це була моя перша молодіжна конференція, я дуже хвилювалася, як все буде проходити. Але я тривожилася марно. На конференції було багато духовно сильних і корисних для нас уроків. Особливим виявився передостанній вечір. Всі виходили із зали натхненними, з сяючими очима, такі почуття не можна підробити. Було помітно як з кожним днем змінюються серця молоді. Моє серце також змінилося... Головна тема конференції—стояти міцно на святих місцях. Тепер я знаю, що якщо ми є праведними, то можемо зробити місце, де ми знаходимося, святим. Нам треба частіше відвідувати храм, бо це—дім Господа. Там відчувається особливий дух, там відбувається особлива духовна робота. Для себе я вирішила, що буду робити

**Маргарита
Мартиненко**

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

**Богдана
Рібенчук**

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Анна Сьєдіна

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

це якомога частіше. І, звичайно, укладу там шлюб на вічність!”

Овсанна Дішлянян, Київський Український кіл, Виноградарський приход: “Після ОМК я перебуваю під величезним враженням. Словами неможливо передати мої емоції і вдячність Небесному Батьку і організаторам цієї конференції за те, що ця подія так змінила моє життя. Тепер, вперше за 17 років, я можу сказати з цілковитою впевненістю, що немає нічого більш прекраснішого за життя у Церкві, немає нічого більш теплішого і ріднішого, ніж знання про те, що дорогі тобі люди повністю поділяють твої переконання. Гармонія та взаєморозуміння—це найголовніше”. ■

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Овсанна Дішлянян

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Щоденник конференції

Еліна Околіт, Запоріжжя, Українська Дніпропетровська місія

Мій шлях до Буковеля не був простим. Я вагалася, їхати мені чи ні, тому що існувало багато перешкод на шляху. Я працюю в зоомагазині, пишу різні статті для Інтернету і ще займаюся кінологією, тому скрізь треба було пояснювати свою відсутність на кілька днів. Я дуже переживала з цього приводу, молилася і просила Бога допомогти мені пройти через ці випробування, але все вирішилося просто чудовим чином.

І ось я їду. Спочатку поїздка із Запоріжжя до Дніпропетровська. Там я зустріла деяких учасників конференції, з якими ми потім вирушили на поїзді до Києва. Я їхала туди з думкою, що нарешті побачу храм, яким всі так захоплюються. Але коли я приїхала, я не відчувала нічого подібного до того, що я чула від інших. Я втомилася, мене дратувало те, що навколо було багато людей, всі галасували, а після довгої поїздки все це

Еліна Околіт

втомлює. Крім того, побачивши декого з молоді, я зрозуміла, що вони мені не подобаються. Я дуже сподівалася, що ми не поїдемо в одному вагоні, але мої сподівання не справдилися, потім я мала надію на те, що ми не будемо в одній групі, і,

звичайно ж, ми опинилися в одній групі. І тоді я зрозуміла, що так має бути. Ми всі знаємо, що всі люди мають свої недоліки, вони є і у мене, але миритися з цим на той час я не хотіла.

Перший день. Спочатку я не могла зрозуміти, чому я тут. Але після того, як ми всі написали цілі нашої групи і свої особисті, багато чого стало зрозумілим. Для себе я вирішила, що маю краще пізнати людину, яка мені не сподобалася і спробувати поміняти своє ставлення до неї. І в мене це вийшло!

Другий день пройшов добре, але третього дня ми всі почали змінюватися. Серця, душа й розум відкрилися, і те чудове, що сповнило нас тут, не описати словами! Я стала набагато краще ставитися до тих людей, які спочатку мені не подобались, я почала відчувати сильний дух, у мене з'явилося справжнє міцне свідчення. Навколо відбувалося так багато яскравих духовних подій, що іноді на очі наворачалися сльози через те, що Дух переповнював мене. Почали з'являтися серйозні цілі на майбутнє. Я була щасливою через те, що поруч так багато молоді, з якою можна поговорити про нашу Церкву. Бо у мирському світі нелегко знайти людину, яка зрозуміє тебе і не судитиме. Я пишаюся тим, що в нашій Церкві є така сильна молодь!

Четвертий день. Він став поворотним для всіх. Ми стали якимись справжніми,

щирими, ніхто не стримував сліз від потоку почуттів. Було так чудово слухати свідчення юнаків та дівчат! В той день багато хто вирішив поїхати на місію! Що може бути більш прекрасним?

П'ятий день—останній. Він був незабутнім! Відчувалося, що ми єдині і сильні духом, але розлучатися не дуже хотілося. Ввечері після показу слайд-шоу багато хто з молоді йшов зі сльозами на очах від почуттів, що лилися через край. Я бачила, як змінилася я, як змінилися інші. З конференції я їду зовсім іншою людиною. В церкві я вже 8 років, у мене був період в житті, коли я була неактивною і вела не найкращий спосіб життя. Через деякий час я відчула, що мені не вистачає Святого Духа. Я поговорила з мамою, яка завжди підтримувала і підтримує мене, і якось одного разу в

неділю, приїхавши з приходу, вона подзвонила мені і сказала про молодіжну конференцію. Це і було відповіддю на мої молитви, бо я просила Бога допомогти мені стати кращою, залишити все погане у минулому. І Він мені допоміг!

І найголовніше! Коли ми повернулися до Києва, то знову поїхали до храму, і там відбулося справжнє диво! Я відчула те, про що мені розповідали, я була сповненою Духом, я мала зовсім інше ставлення до храму, до тих юнаків і дівчат, які були на ОМК!

Сьогодні для мене був дуже важливий день. Я отримала храмову рекомендацію! Тепер я не можу дочекатися того дня, коли поїду до храму і служитиму там.

Конференція була незабутньою! Я рада тим змінам, що відбулися зі мною! Дякую всім, хто мені допоміг в цьому! Побачимось наступного року! ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Бог просить небагато від нас

Богдан К., 6 років, Українська Донецька місія, Макіївська філія

Від своїх батьків я дізнався про закон десятини. Я завжди хотів платити її Богу, тому що завдяки їй можна допомогти іншим людям. Робити це просто і цікаво: треба заповнити бланк і покласти гроші в конверт.

Одного разу тато дав мені 10 гривень і сказав, що я можу робити з ними все, що захочу. Я вирішив сплатити з них десятину, а решту витратити на цукерки. Заплативши десятину, я не витратив решту грошей, а поклав їх до скарбнички—на

Богдан К.

місію. Я знав, що так буде правильно, хоча мені дуже хотілося цукерок. В той день ми з мамою йшли по вулиці і я знайшов 10 гривень. Ми озирнулися навколо, щоб знайти того, хто загубив їх, але нікого там не було. Я підняв ці гроші і сказав мамі: “За те, що я заплатив десятину, Бог дав мені ще 10 гривень”. Я зрадів і запитав у мами, чи можна їх забрати собі. Мама відповіла, що можна. Я вирішив: якщо я заплачу і з цих грошей десятину, Бог благословить мене. Моя мама теж зраділа і сказала, що рада за мене, бо я зрозумів закон десятини й отримав про це свідчення.

Бог завжди вимагає від нас небагато, аби потім благословити ще більше. З тих знайдених мною грошей я також заплатив десятину, а на решту купив цукерок і був щасливий, знаючи, що вчинив правильно. ■

Як отримати радість і спасіння

Настя Банцова, 17 років, Українська Донецька місія, Об'єднана філія

Молодіжна конференція, яка відбулася влітку цього року, справила на мене глибоке враження. Згадуючи уроки, отримані там, я хочу поділитися одним віршем: “І знову, Я дам вам зразок в усьому, ... бо Сатана повсюди на цій землі, і він іде, обманюючи народи” (УЗ 52:14).

Це дійсно так. Сатана ходить повсюди на цій землі, обманюючи людей і підмінюючи їхні справжні цінності на підроблені. Наш Спаситель не хоче, щоб ми

зосереджувалися на цінностях цього світу: на грошах, славі, моді. Він бажає, щоб ми були вдячними за наші сім'ї, прагнули проповідувати Його євангелію, служачи на місії, і намагались зробити наше життя більш духовним. Це означає, що ми повинні наслідувати тільки Його приклад, бо приклад Господа—найправильніший. Він дав нам зразок того, яким має бути наше земне життя. Давайте наслідувати приклад Ісуса, тому що тільки в Ньому ми знайдемо радість і спасіння. ■

**Настя
Банцова**

